

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 259/2014-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. apríla 2014 predbežne prerokoval sťažnosť M. C. a M. C., zastúpených advokátom JUDr. Miroslavom Verebom, Šoltésovej 5, Košice, vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co/224/2012 a jeho rozsudkom z 24. septembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. C. a M. C. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. decembra 2013 doručená sťažnosť M. C. a M. C. (ďalej len „sťažovateľky“), ktorou namietali porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní

vedenom pod sp. zn. 11 Co/224/2012 (ďalej aj „napadnuté konanie krajského súdu“) a jeho rozsudkom z 24. septembra 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“). Sťažnosť bola doplnená podaniami doručenými 21. februára 2014 a 24. marca 2014.

Sťažovateľky v sťažnosti okrem iného uviedli, že sa domáhali na Okresnom súde Košice I (ďalej len „okresný súd“) náhrady škody proti „*JUDr. Jánovi Mazákovi, advokátovi... ako žalovanému v 1. rade, JUDr. Ladislavovi Scholczovi, advokátovi... ako žalovanému v 2. rade a Mgr. Máriovi Hollerovi, advokátovi... ako žalovanému v 3. rade žalobu náhradu škody podľa ust. § 21 ods. 1 a 4 zákona č. 132/1990 Zb. o advokácii...*“.

Rozsudkom okresného súdu č. k. 15 C 27/2002-187 z 30. júna 2005 bol návrh sťažovateľiek zamietnutý. Proti rozsudku podali sťažovateľky odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 6 Co 338/2005-213 z 23. mája 2006 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) následne uznesením sp. zn. 4 Cdo 126/2007 z 29. apríla 2009 ich dovolanie odmietol, ale následne ústavný súd nálezom sp. zn. III. ÚS 332/09 z 26. januára 2010 jeho uznesenie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Cdo 91/2010 z 31. mája 2010 rozhodol tak, že rozsudok krajského súdu sp. zn. 6 Co 338/2005 z 23. mája 2006 a rozsudok okresného súdu č. k. 15 C 27/02-187 z 30. júna 2005 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 15 C/27/2002 z 3. februára 2012 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) návrh v celom rozsahu zamietol a jeho rozsudok vo veci samej potvrdil aj krajský súd rozsudkom sp. zn. 11 Co/224/2012 z 24. septembra 2013.

Sťažovateľky sa domnievajú, že napadnutým rozsudkom krajského súdu bolo porušené ich základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, „*a to pre arbitrárnosť a svojvôľu ohľadom vysporiadania sa s posúdením existencie škody, ktorú mali spôsobiť žalovaní v 1. až 3. rade v súvislosti s výkonom advokácie podľa v tom čase účinného zákona*

č. 132/1990 Zb. o advokácii, nakoľko svoje skutkové zistenia a právne závery riadne neodôvodnil“.

V sťažnosti ďalej poukazujú na to, že „závery Krajského súdu... v rozsudku č. k. 11 Co/224/2012-368 zo dňa 24. 09. 2013 o nenaplnení predpokladov zodpovednosti podľa zákona č. 132/1990 Zb. o advokácii v znení vtedy platnom sú zjavne nesprávne... Krajský súd... konštatuje, že v danom prípade existencia škody na strane sťažovateľiek bola preukázaná, avšak splnenie ostatných podmienok pre vznik zodpovednosti žalovaných, ktorými je porušenie povinnosti v súvislosti s výkonom advokácie a príčinná súvislosť vykonaným dokazovaním preukázané neboli, čo vylučuje zodpovednosť žalovaných v tejto veci...

Sťažovateľka v 2. rade uzavrela dňa 16.08.1994 so žalovaným v 1. rade zmluvu o právnej pomoci, ktorej predmetom bolo: právna pomoc - súdne konanie vo veci dedičských nárokov po neb. L. C. a to i za mal. dcéru, t. j. sťažovateľku v 1. rade. Citovaná zmluva o právnej pomoci s náležitosťami príkaznej zmluvy podľa § 724 a nasl. Občianskeho zákonníka síce príkazcovi (klientovi advokáta) nezaručuje konkrétny výsledok poskytovanej právnej pomoci, avšak advokát je povinný konať pri plnení príkazu podľa svojich schopností a znalostí, k čomu navyše pristupujú povinnosti v zmysle zákona o advokácii, v tom čase podľa § 13 ods. 1 až 3 zákona č. 132/1990 Zb. Rovnakú zmluvu po podpise plnomocentva žalobkyne uzavreli aj so žalovanými v 2. a 3. rade. hoci neboli uzatvorené v písomnej forme...

Predmetom cit. zmluvy o právnej pomoci nebol príkaz príkazcu podať žalobu o určenie rozsahu bezpodielového spoluvlastníctva manželov v dedičskom konaní, ale poskytnutie účinnej a hospodárnej právnej pomoci vo veci dedičských nárokov sťažovateľiek. Aký procesný postup žalovaný v 1. rade po podpise cit. zmluvy zvolí, bolo jeho vecou a do toho sťažovateľky nezasahovali, pretože nemali právnické vzdelanie.

Z rozsudku Okresného súdu Košice - okolie sp. zn. 8 C 421/99 zo dňa 22. 02. 2000 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 12 Co 220/00 zo dňa 26. 09. 2000 vyplýva celkom jednoznačne, že žalovaný v 1. rade podal zmätočnú žalobu (z dôvodov uvedených v cit. rozsudkoch) a žalovaní v 2. a 3. rade na takejto zmätočnej žalobe zotrvali až do právoplatného skončenia označeného konania. Z týchto právoplatných rozsudkov

vyplýva bez akýchkoľvek pochybností, že právna pomoc zo strany žalovaných v 1. až 3. rade vo veci dedičských nárokov nebola poskytnutá riadne a účinným spôsobom...

Z pohľadu predmetu zmluvy o právnej pomoci je záver porušiteľa v tom smere, že sťažovateľky sa nepokúsili súdnou cestou domáhať sa svojich nárokov voči M. M. či nepodali sťažnosť na prietahy v konaní, a teda uvedeným nekonaním si sami zapríčinili vznik škody, absolútne nepochopiteľný. Na uvedené mali sťažovateľky zmluvne zaviazaných advokátov - žalovaných, aby konali podľa platnej právnej úpravy čo najúčinnejšie. Na základe uzavretej zmluvy o právnej pomoci - vo veci dedičských nárokov sťažovateľiek - mali žalovaní okrem žiadosti o ustanovenie správcu dedičstva (obmedzili sa iba na jej podanie), vykonať celý rad ďalších úkonov na zabezpečenie dedičstva potom, čo nedochádzalo k ustanoveniu správcu dedičstva (podanie návrhov na predbežné opatrenia, aby sa zabránilo predaju tovaru alebo spotrebovaniu peňazí na účtoch, či v pokladni spoločníkom M., zisťovanie ďalších príjmov po vypracovaní audítorskej správy v podobe inkasa pohľadávok, či príjmov z prenájmov a pod., ktoré M. obdržal po smrti neb. L. C.) a v neposlednom rade mali rešpektovať poučenie súdu (nad rámec § 5 O. s. p.) o zmene petíty v zmätočnej žalobe...

Pokiaľ ide o výšku škody, táto bola preukázaná predložením audítorskej správy minimálne v sume 1.119.641,84.- Sk (ak zdedené pasíva nezanikli, inak výška škody bola preukázaná v žalovanej výške), čo vylučovalo zamietnutie žaloby ako celku.

Na uvedené argumenty sťažovateľky poukazovali v priebehu celého konania. Krajský súd... sa však v odôvodnení svojho rozhodnutia týmito argumentmi vôbec nezaoberal. “.

Na základe uvedeného sťažovateľky navrhujú, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo M. C. a M. C. na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy... a právo na spravodlivý súdny proces zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru... postupom Krajského súdu... v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co/224/2012 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu... č. k. 11Co/224/2012-368 zo dňa 24. 09. 2013 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. M. C. a M. C. priznáva úhradu trov právneho zastúpenia v sume 340,90 EUR, ktoré je Krajský súd... povinný vyplatiť na

účet advokáta JUDr. Miroslava Vereba, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd. Podmienky konania ústavného súdu o sťažnostiach sú ustanovené v zákone Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom nesplnenie niektorej z nich má za následok odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto predbežne bez prítomnosti sťažovateľky prerokoval jej návrh podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a zisťoval, či neexistujú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti podľa konštantnej judikatúry ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom, ktorého porušenie sa namieta, prípadne z dôvodov, ktoré spočívajú v osobitnostiach konania pred všeobecným súdom. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť

považuje ústavný súd takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej opodstatnenosť alebo neopodstatnenosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 747/2013).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03).

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť fyzické osoby a právnické osoby pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ich pred takými zásahmi do ich práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Obdobne čl. 6 ods. 1 dohovoru zahŕňa „právo na súd“, to znamená právo začať konanie na súde v „občianskoprávných veciach“ ako jeden z jeho aspektov. K nemu pristupujú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu, zloženie súdu a vedenie procesu. Kvalita procesu zahrnutá v práve na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru je zabezpečovaná zárukami procesného a inštitucionálneho charakteru (III. ÚS 136/03).

Ústavný súd je oprávnený a povinný posúdiť neústavnosť konania, resp. rozhodovania všeobecných súdov, t. j. či v konaní pred nimi nedošlo k porušeniu ústavnoprávných princípov konania (čl. 46 až čl. 48 ústavy). Reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu.

Sťažovateľky v sťažnosti tvrdia, že rozsudok krajského súdu je arbitrárny a svojvoľný „*ohľadom vysporiadania sa s posúdením existencie škody, ktorú mali spôsobiť*

žalovaní v 1. až 3. rade v súvislosti s výkonom advokácie podľa v tom čase účinného zákona č. 132/1990 Zb. o advokácii, nakoľko svoje skutkové zistenia a právne závery riadne neodôvodnil“.

Ústavný súd preskúmal rozsudok krajského súdu a zistil, že sťažnosť sťažovateľiek je zjavne neopodstatnená. Krajský súd po opísaní skutkových a právnych záverov napadnutého rozsudku a postupu okresného súdu, ktorý zamietol žalobu sťažovateľiek o náhradu škody, ako aj konaní, ktoré mu predchádzali, vychádzajúc z vykonaného dokazovania, ako aj z doplnenia dokazovania vypočítím žalovaného v 1. rade a námietok sťažovateľiek uvedených v odvolaní a tiež vyjadrenia žalovaného v 2. rade (s. 2 až s. 6) konštatoval, že napadnutý rozsudok okresného súdu je vecne správny, preto ho podľa § 219 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) potvrdil a v celom rozsahu sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia okresného súdu (s. 12) aj stotožnil.

Sťažovateľky ako žalobkyne uplatnili odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) OSP a krajský súd po právnom posúdení veci podľa § 13 ods. 1, 2 a 3 a § 21 ods. 1 až 4 zákona Slovenskej národnej rady č. 132/1990 Zb. o advokácii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o advokácii“), ktorý bolo v danej veci potrebné aplikovať, uzavrel, že tento odvolací dôvod nie je naplnený a sťažovateľky neunesli dôkazné bremeno, teda nepreukázali zodpovednosť žalovaných za vzniknutú škodu.

Krajský súd k tomu uviedol, že *„V danom prípade existencia škody na strane žalobkýň, aj keď; jej rozsah bol spochybnený, bola preukázaná, avšak splnenie ostatných podmienok pre vznik zodpovednosti žalovaných, ktorými je porušenie povinnosti v súvislosti s výkonom advokácie a príčinná súvislosť vykonaným dokazovaním preukázané neboli, čo vylučuje zodpovednosť žalovaných v tejto veci.*

Po oboznámení sa s obsahom spisu odvolací súd zistil, že žalobkyne boli v konaní vedenom pred Okresným súdom Košice - okolie pod sp. zn. 8 C/421/99 neúspešné, lebo súd prvého stupňa ich žalobu o určenie rozsahu bezpodielového spoluvlastníctva manželov... zamietol a Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 26. 9. 2000, č. k. 12 Co 220/00-141 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Z odôvodnenia rozsudku

vyplývalo, že nárok žalobkyní bol zamietnutý bez vecného prejednávania veci, nakoľko tieto nemali naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Navyše z odôvodnenia odvolacieho súdu vyplývalo, že žalobkyne na podanie takejto žaloby ani neboli oprávnené; teda nebola daná ich aktívna legitímácia, a takúto žalobu proti žalovanému nemohli podať, pretože nie je daná ani pasívna legitímácia žalovaného.

Za porušenie povinnosti zo strany žalovaných však nemožno považovať samotné podanie žaloby vo vyššie uvedenom konaní a v tej súvislosti ich postup pri zastupovaní žalobkyní. Je síce pravdou, že žaloba bola zamietnutá z nedostatku naliehavého právneho záujmu, avšak nemožno žalovanému v 1. rade zazlievať, že žalobu takto koncipoval, pričom nejde o takú skutočnosť, ktorá by sama o sebe zapríčinila vznik škody na strane žalobkyní. Nemožno totiž prehliadnúť, že žaloba bola podaná na súde dňa 30. augusta 1994, teda v čase kedy právna úprava, týkajúca sa dedičského konania bola novelizovaná.. Pozornosti odvolacieho súdu neušlo, že zákonom č. 232/1995 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Občiansky súdny poriadok, zákon Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) a zákon Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, účinným od 1. 12. 1995 (teda až po podaní žaloby 30. augusta 1994) došlo k novelizácii ustanovenia § 1751 O. s. p., ale aj iných ustanovení týkajúcich sa dedičského konania, ktorými došlo k precíznejšej úprave, urýchleniu a zjednodušeniu dedičského konania. Zároveň sa však ustálili pravidlá, týkajúce sa postupu notárov ako súdnych komisárov v dedičskom konaní, ktoré dovtedy neboli jednoznačne dané a ani judikatúra súdov v tomto smere nebola jednotná.

Ani ďalší predpoklad zodpovednosti žalovaných, ktorým je príčinná súvislosť, nie je v prejednávanej veci naplnený.

Vo všeobecnosti príčinná súvislosť znamená, že medzi činnosťou súvisiacou s výkonom advokácie a vzniknutou škodou musí byť vzťah príčiny a následku, t.j. majetková ujma vzniká ako následok tejto činnosti. Treba pritom rozlišovať medzi príčinami hlavnými a vedľajšími. Činnosť podľa vyššie uvedeného predpokladu pod písm. a/ musí byť aspoň jednou z hlavných príčin vzniku škody. Vzťah medzi touto činnosťou a vznikom škody musí byť bezprostredný.

Odvolací súd je v prejednávanej veci toho právneho názoru, že vedenie konania pred Okresným súdom Košice - vidiek pod sp. zn. 8 C 421/99 nebolo hlavnou príčinou vzniku škody na strane žalobkýň.

Žalobkyne totiž vznik majetkovej ujmy na ich strane, teda vznik škody odôvodnili tým, že M. M. nakladal s vlastníctvom ich právneho predchodcu tak, že tento majetok už neexistuje, že tento majetok M. M. použil na svoju potrebu alebo ho inak spotreboval, či spreneveril (vyjadrenie žalobkýň zo dňa 10. 1. 2011 na č. l. 331 až 334 spisu). Žalobkyne však tieto svoje tvrdenia v konaní žiadnym spôsobom nepreukázali a navyiac nevysvetlili z akých dôvodov sa nepokúsili súdnou cestou domáhať sa svojich nárokov voči M. M. Za tejto situácie tvrdenie žalobkýň, že za škodu im vzniknutú zodpovedajú žalovaní, je bez právneho základu. Jednou z hlavných príčin vzniku škody na strane žalobkýň je totiž aj podľa ich vlastných tvrdení konanie M. M., ktorý s majetkom ich právneho predchodcu nakladal takým spôsobom, že tento je nevymáhateľný. Za situácie, pokiaľ žalobkyne sa ani len nepokúsili súdnou cestou vymáhať svoje nároky voči M. M., ktoré možno mať v zmysle audítorskej správy audítora J. G. zo dňa 12. 11. 1993, ale aj v zmysle osvedčenia o dedičstve D 1233/93 zo dňa 18. 1. 2001 za opodstatnené, nemožno za hlavnú príčinu vzniku majetkovej ujmy na strane žalobkýň považovať práve postup žalovaných v I. až 3. rade ako právnych zástupcov žalobkýň v konaní vedenom pred Okresným súdom Košice - vidiek pod sp. zn. 8 C/421/99 a ani v dedičskom konaní D 1233/93. Pokiaľ žalobkyne v konaní dostatočným spôsobom nepreukázali, že nárok voči M. M. je nevymáhateľný (pokiaľ tento ani neuplatnili súdnou cestou, čo je základný predpoklad vymoženía pohľadávky), záver súdu prvého stupňa o neexistencii príčinnej súvislosti medzi činnosťou žalovaných, súvisiacou s výkonom advokácie a vznikom škody žalobkýň, je správny a za tejto situácie nárok žalobkýň nemožno považovať za opodstatnený a ani za dôvodný.

V konaní bolo preukázané, že žalovaný v I. rade ako právny zástupca žalobkýň podal žiadosť o ustanovenie správcu dedičstva zo dňa 22. 8. 1994 v zmysle § 175e ods. 1 až 4 O. s. p. Okresnému súdu Košice – vidiek, ktorá bola doručená súdu dňa 30. 8. 1994. Pokiaľ súd prvého stupňa o tejto žiadosti nerozhodol, nie je v zákonných možnostiach právneho zástupcu ovplyvniť takéto rozhodnutie...

Z týchto dôvodov, ako aj dôvodov, ktoré obsahuje rozsudok súdu prvého stupňa rozhodol odvolací súd tak, ako je to uvedené v enunciiate tohto rozsudku.“

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľiek zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že v tomto konaní dostali odpoveď na všetky podstatné okolnosti daného prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Ústavný súd v závere poznamenáva, že odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu je zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností daného prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle a nevyplýva z neho ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Napadnuté rozhodnutie krajského súdu vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu a právnych záverov, ku ktorým krajský súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne napr. IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

Ústavný súd vychádzajúc z uvedeného je toho názoru, že niet takej príčinnej súvislosti medzi posudzovaným napadnutým postupom a napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľiek podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorá by odôvodňovala vyslovenie porušenia týchto práv po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym

názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. apríla 2014